

РЕШЕНИЕ

№ 26154

гр. София, 29.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав, в
публично заседание на 18.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **4597** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс вр. чл. 172, ал. 6 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Ц. Л. Ч. , ЕГН [ЕГН], чрез адв. М. Д. със съдебен адрес: [населено място], [улица], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26 -4332 -001522 от 24.03.2026 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ – Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) –М. Т. Т., с която на основание чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП е приложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) на водача Ц. Л. Ч., която е извършила нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

Жалбоподателят излага твърдения за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди, че в първия работен ден след издаване на административния акт е сключена застраховка „Гражданска отговорност“ . Излага, че нарушението е отстранено незабавно и не е била уведомена за прекратената регистрация на автомобила. Твърди, че при отпаднало основание за прилагане на мярката, продължаването ѝ е несъразмерно и противоречи с целта на закона. Моли съда да отмени акта.

В съдебно заседание, редовно уведомена жалбоподателката не се явява, представлява се от процесуалния си представител адв. Д., която поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Претендира разноски по представен списък.

Ответникът –полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР-М. Т. Т., не се явява, представлява се от юрисконсулт М., която изразява становище за неоснователност на жалбата

Претендира юрисконсултско възнаграждение .

Софийска градска прокуратура редовно уведомена не изпраща представител.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-001522 от 24.03.2026 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ – Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) – М. Т. Т., с която на основание чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

От мотивите на заповедта е видно, че мярката се налага заради това, че Ц. Л. Ч. на 20.03.2026 г. около 22:21 часа е управлявала в [населено място], по [улица]пред № 4 с посока на движение от [улица]към [улица]лек автомобил А. А 3 с рег. [рег.номер на МПС] , лична собственост, след като автомобилът е със служебно прекратена регистрация от 06.01.2026г. по чл.143 ал.10 от ЗДвП при уведомление от Гаранционен фонд.

При извършена проверка от полицейски служители на МВР по отношение на жалбоподателя Ч. е издаден Акт за установяване на административно нарушение № GA 4790712/20.03.2026 г. за извършено нарушение на чл.140, ал.1, предл.1, от ЗДвП – за това, че същата управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.

На 23.03.2026г. за автомобил А. А3 с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Ц. Л. Ч. е сключена от собствения застраховка „Гражданска отговорност“ с валидност до22.03.2027 г. включително.

В хода на съдебното производство са приети писмените доказателства, приложени по административната преписка, както и писмени доказателства, представени от жалбоподателя, свързани с професионалната й ангажираност .

От правна страна съдът намира следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активно легитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Предвид представената по делото Заповед № 513з-12086/14.10.2025г. на директора на СДВР, издадена във връзка със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи, също приложена с административната преписка, съдът приема, че процесната заповед е издадена от компетентен орган.

Спазени са административнопроизводствените правила и изискванията за форма на акта, като са посочени фактическите и правни основания за прилагане на мярката.

Видно чл.171, т.1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП, принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, се прилага за нарушения по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. Административният орган е посочил за кое конкретно от визираните в разпоредбата на чл.171, т.1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП нарушения се налага мярката, което съвпада изцяло и с изложените фактическите основания, а именно за нарушение по чл.175, ал.3 от ЗДвП – управление на моторно превозно средство, което не е

регистрирано по надлежния ред.

В случая извършването на нарушението, а именно, че жалбоподателят е управлявал превозно средство, което не е регистрирано предвид служебното прекратяване на регистрацията, е безспорно установено. Практически това не се и отрича от него. Неотносими към въпроса за законосъобразността на мярката са наведените доводи за липса на знание у жалбоподателя относно прекратяването на регистрацията, и на доказателства, че жалбоподателят е бил уведомен за това обстоятелство. При упражняването на правомощието по чл.171, т.1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП административният орган действа при обвързана компетентност, т.е. във всеки случай на констатирано с АУАН нарушение от кръга на посочените в разпоредбата, той е длъжен да наложи принудителната мярка, без да изследва съставомерността на деянието и законосъобразно ли то е било установено. Необходимото и достатъчно условие за издаването на заповед е да има съставен АУАН за установяване на нарушение по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 или чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. Конкретно, при нарушение по чл.175, ал.3 от ЗДвП, не се изисква от административния орган, издаващ заповедта за налагане на ПАМ, да проверява дали е било налице знание у водача на превозното средство за липсата на регистрацията, както и дали собственикът е бил уведомен за прекратяването на регистрацията.

Съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането. Така прекратената регистрация на пътно превозно средство се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

Административният орган е отнел СУМПС на водача -жалбоподател, тъй като полицейският орган е установил, че управляваният от него автомобил е с прекратена служебно регистрация на 23.12.2025 г. по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, т.е. поради липса на задължителна застраховка ГО. По делото е представена застрахователна полица за заплатена ГО от собственика на автомобила от 23.03.2026 г., т.е. в първия работен ден, след като е издаден АУАН и преди да бъде издадена оспорената ЗПАМ /24.03.2026 г./ Т.е. към момента на издаване на административния акт за налагане на принудителна административна мярка настъпването на неблагоприятните правни последици са били вече неутрализирани и защитимият обществен интерес - безопасност на движението, не е засегнат. Целите на ПАМ са постигнати и продължаването на ПАМ спрямо жалбоподателя придобива санкционен характер, какъвто не би следвало да има.

При това положение, съдът намира, че са налице предпоставките за отмяна на наложената ПАМ. С оглед изхода на спора, разноски се дължат на жалбоподателя, които са своевременно заявени по представен списък и са в размер на 505,11 евро за адвокатско възнаграждение в размер на 500 евро, заплатено в брой съгласно договор за правна защита и съдействие /л.8 от делото/ и 5,11 евро разноски за внесена държавна такса.

Така мотивиран, Административен съд София-град, 61 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Ц. Л. Ч. , чрез адв. М. Д. със съдебен адрес: [населено място], [улица], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26 -4332 -001522 от 24.03.2026 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ – Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) –М. Т. Т., с която на основание чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП е приложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) на водача Ц. Л. Ч., която е извършила нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6

месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Ц. Л. Ч. ЕГН [ЕГН] сумата от 505,11 /петстотин и пет и 0,11 евро/ за разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване съгл. чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: